

A KINCSKERESŐ KISS ANNÁNÁL

Kiss Anna verseiben boszorkányok röpködnek, hegyek születnek kőtojásból, rézerdőben járunk és margarétával pecsételik le útlevelünket; ebben a világban minden megeshet, a mindennapi a furcsa, és a csoda a természetes. Mégsem mozgunk benne idegenként: a kisgyermekkorban hallott mesék, a sokhelyütt még élő népi hiedelmek csodái öltenek új „kisannás” köntöst e versvilágban, és gyakran azt érezzük: a mi halvány álmaink színesednek ki verseiben. Mintha maguk a dolgok vetnék le hétköznapi szürkeségük álarcát, s tündökölnének igazi, de csak a költő előtt megmutatkozó szépségükben.

 - Hogyan teremődik meg a költő csodalátó és csodát idéző képessége? Hogyan válik valaki költővé? – Ezzel a kérdéssel állítottam be Kiss Annához, akinek verseivel eddig is gyakran találkozhattatok a Kincskereső lapjain.

 - Talán akkor kezdődik az egész, amikor az ember először döbben rá, hogy ez a világ van, és ő is benne; amikor először látja meg a mindennapi dolgokban a csodát, amikor ráésszél, hogy élni gyönyörűség. Én ezt először kislány koromban éreztem. Egy tavaszi napon, mikor már levetettük a téli gúnyját, nagyanyám öreg háza előtt, a falnál kuporogtam - a kertben égették a szemetet, virágzott a tulipán, a jácint... a füstszagtól, a jácint jó szagától egyszer csak elfogott az a megnevezhetetlen boldogság, amit azóta sokszor érzek, ami semmihez sem hasonlítható. Én akkor még a betűt sem ismertem, de költő azóta vagyok.

 És hát gyönyörű emberek közt éltem. Volt nálunk, Zsadányban, egy öregember, bizonyos Szilágyi Sándor, akit a szó szoros értelmében a falu tartott el, aki még rideg pásztor volt, szabad ember, és az is akart maradni. Afféle ember, akinek máshoz nem is volt szerencséje. Csodálatos meséi voltak, minden nyomorúsága mesévé változott vén korára, lélegzetállító, igaz mesékké. Ennek fejében ételt, pipadohányt, jó szót, télidőben szállást is kapott. Élete utolsó nyarán bogárhátú házat épített magának – nagyobbacska tyúkólat –, amit mi palotának véltünk öcsémme, a „bogárhátú” szót áhítattal ejtettük ki a számon, és egész nyáron hordtuk a vályogot meg a sarat. Mire felépült, tél lett, maradt meszeletlen. Karácsony táján anyánk kóstolóval szalasztott Szilágyi bácsihoz, meg ünnepi kaláccsal. Kiderült, hogy azokban a napokban igen sok gyereket szalasztottak hozzá effélével; ott ült a gerendákról

Levelezőn végeztem el a főiskolát. Nagyon szeretek tanítani. Nekem nem szoktak fegyelmezési gondjaim lenni, pedig a gyerekek maguk is azt mondják, nem vagyok „igazi tanár,” nincs meg a „három lépés,” és ha azt tűztem volna ki célul magamnak, most törhetném a fejemet, hol rontottam el? Csakhogy én egyfolytában annak örülök, hogy úgy van, ahogy van. Hozzám visszajárnak a volt diákjaim, s bizony erre szükségük is van, mert az élet nehezebb házi feladatokat ad fel egy fiatalnak, mint amilyeneket én adtam fel nekik annak idején. És hát a sikereket is viselni, illően ünnepelni kell, még ezt is most tanulja az ifjabbik, a „malacbanda”. Magyarul csak két éve tanítok, s nagyon örülök, hogy erre is sor kerülhetett. Az anyanyelvet jól tanítani nehéz, de sok örömmel járó kötelesség, mert az ép beszéd s az ép gondolkodás egyazon dolgok. Tapasztalom, hogy a mai gyerek ebben hátrányos helyzetű hozzám képest, ráadásul én színes, érzékletes nyelvet tanultam, így a beszéd gyönyörűségét is jól ismerem, amióta az eszemet tudom.

 - Az utóbbi időben egyre több gyerekekhez szóló versét olvashatjuk a Kincskeresőben és másutt is. Ezek nagy része nemrégiben kötetben is megjelent, A holdnak háza van címmel...

[illegible]

(Kincskereső, 1978. szeptember)

(A [***Baka István művei. Publicisztikák, beszélgetések***](#) című kötetből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)